

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ. ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Балюра Аліна Олександрівна
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування ДДУВС

ПРАВОЗАХИСНА ТА ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

Останнім часом питання євроінтеграції України стало нагальним для сьогодення. Ми бачимо і чуємо цю інформацію всюди: у новинах, політологічних статтях, радіо. У цього явища є прихильники та супротивники, але основним арбітром у цьому питанні повинен бути народ України.

Європейська інтеграція – процес політичної, юридичної, економічної (а в деяких випадках – соціальної та культурної) інтеграції європейських держав, у тому числі й частково розташованих в Європі. Цей процес є одним із проявів провідної тенденції сучасного історичного розвитку – посилення всебічної взаємозалежності держав, передусім в економічній сфері, та подальшого зближення цивілізовано споріднених національних спільнот.

Сьогодні Україна, іноді запозичуючи позитивну практику європейських держав, поступово впроваджує такі стандарти: досвід євроінтеграційних процесів, конвергенції правових систем та окремих правових інститутів. Водночас у вітчизняній науці, зокрема, юридичній, належне місце займають постійні дискусії щодо визначення сутності та природи державно-правових явищ й інститутів у зв'язку зі зміною і розвитком суспільних відносин, організації публічної влади, інтересів людини і громадянина, суспільства і держави. Без сумніву, з-поміж них варто виділити правопорядок, правоохоронну діяльність та правозахисну діяльність.

Перш за все зазначимо на відмінність у тлумаченні понять «правоохоронна» та «правозахисна» діяльність. Правоохоронна діяльність розглядається як поняття більш широке, ніж правозахисна діяльність.

Юрисдикція правоохоронних органів полягає в повноваженнях, які делеговані державою та які встановлюють обсяг їхньої компетенції, способи розгляду й прийняття рішень, порядок їхнього оскарження. Під правоохоронним органом розуміють державну установу, яка діє в системі органів влади й виконує на основі закону державні функції (владні, організаційно-розпорядчі, контрольно-перевірочні тощо) в різних сферах внутрішньої та

зовнішньої діяльності Української держави. В Законі України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів» подано перелік правоохоронних органів.[2]

Поняття системи правозахисних організацій в Україні включає в себе поділ їх на державні і недержавні, міжнародні і національні. До державних правозахисних організацій відносяться органи юстиції, органи захисту прав споживачів, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, міжурядові правозахисні організації. Серед недержавних правозахисних організацій розрізняють: а) адвокатуру; б) недержавних нотаріусів; в) міжнародні неурядові правозахисні організації; г) інші правозахисні недержавні організації.

Як державні, так і недержавні правозахисні організації спрямовують свою діяльність на надання кожній юридичній особі правової допомоги. Така правова допомога надається з метою припинення порушень права, недопущення зловживання правом, притягнення винних до юридичної відповідальності, відновлення порушеного права, відшкодування збитків, завданих порушенням права. [2]

У сфері європейського простору спільної безпеки і правосуддя дискусійними виявились питання щодо того, які функції слід передати на наднаціональний рівень, а які мають залишитись виключно на внутрішньо державному рівні. Оскільки поліцейські служби, їх організація і методи роботи залишаються у рамках діяльності країн-членів, важливою умовою їх ефективної взаємодії стає забезпечення оперативного обміну поточною інформацією, в т.ч. конфіденційною, і створення доступних всім країнам ЄС баз даних. У будь-якому випадку, спільна діяльність країн ЄС вимагає інтенсивної співпраці правоохоронних органів, тому створено розгалужену мережу наднаціональних органів – Європейська поліція (Європол), Генеральний директорат внутрішніх справ, Постійний комітет оперативного співробітництва з внутрішньої безпеки, Євроюст, Європейський офіс із боротьби з шахрайством, Європейська інформаційна мережа у сфері правосуддя та ін. Завдання яких полягає в забезпеченні взаємодії та координації правоохоронної діяльності, а також розробці стандартів у сфері правоохоронної та правозахисної діяльності.[1]

На основі аналізу нормативно-правової бази процесу такого реформування, виявлено і позитивні здобутки, і певні прогалини та суперечності. Незмінною проблемою залишається корупція, підготовка і перепідготовка кадрів, матеріальне забезпечення та інші гарантії правоохоронної та правозахисної діяльності.

Ключовими незмінними ідеями у процесі реформ мають залишатись – аполітичність правоохоронної діяльності, демілітаризація, децентралізація, попередження і боротьба з корупцією, бюрократизацією, а також підвищення культури службової діяльності правоохоронців.

Забезпечення належної реалізації правоохоронної та правозахисної діяльності, впровадження в Україні відповідних європейських стандартів і позитивного зарубіжного досвіду мають відбуватися з урахуванням специфіки

національної правової системи, рівня розвитку суспільства і першочергових потреб, інтересів народу України.

Триваючий процес вступу України до ЄС, активне співробітництво з Радою Європи, ОБСЄ та іншими міжнародними організаціями, виконання взятих міжнародно-правових зобов'язань, змушують остаточно відійти від хибної практики попередніх авторитарних режимів, перетворити МВС з ієрархічного і закритого органу пострадянського режиму у підконтрольний громадськості відкритий демократичний орган публічної влади, з якісно новою філософією управління, дієвими формами і методами роботи. Це сприятиме розбудові в Україні своєї національної моделі як правоохоронної, так і правозахисної діяльності, які відповідали б загальноновизнаним демократичним цінностям, європейським стандартам, служили б суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності та підтриманням публічної безпеки і порядку.

1. Білас А. І. Взаємодія правоохоронних органів України та країн ЄС: уніфікація стандартів правоохоронної діяльності / А. І. Білас // Європейські перспективи. – 2016
2. Правознавство : підручник: для студ. вищ. навч. закл. / відп. ред. Олійник А. Ю. К. : Прав. єдність, 2008.
3. Закон України "Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів" ВС України Закон от 23.12.1993 № 3781-ХІІ редакція дейдувет с 05.01.2017.
4. Законів України «Про Національну поліцію» Верховна Рада України; Закон від 02.07.2015 № 580-VIII.
5. Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» ВС України- Закон от 14.10.2014 № 1698-VII редакція с 05.01.2017.

Балагун Іван Сергійович
курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції ДДУВС

Науковий керівник –
викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки **Чуриков Д.С.**

ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАЦІЇ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ НИМИ СЛУЖБОВИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

Сучасне буття працівників поліції наповнено спілкуванням з найрізноманітнішими людьми. На сьогоднішній день в Україні налічується близько 33% представників іноземних націй та національних меншин. Україна є світською державою, тому діяльність органів виконавчої влади має не аби-яке значення у формуванні іміджу країни. Але повернемося до самої діяльності поліцейських.

Значну частину часу працівники поліції витрачають на пошук інформації тієї чи іншої справи шляхом спілкування з людьми. Також, слід зазначити,